

Arrest

nr. 136 182 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 27 mei 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd op 16 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 24 november 2004 een asielaanvraag in.

Op 25 januari 2005 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 augustus 2005 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie.

Op 8 november 2006 verklaarde de Vaste Beroepscommissie het beroep ontvankelijk, doch ongegrond en weigerde de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Op 7 maart 2006 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 1 oktober 2007 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf door de verwerende partij onontvankelijk verklaard.

Op 16 januari 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in een duurzame relatie met mevrouw C. S, van Nederlandse nationaliteit.

Op 18 juni 2009 verkreeg de verzoekende partij een F-kaart .

Op 24 januari 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een duurzaam verblijf.

Op 16 juli 2012 verkreeg de verzoekende partij een F+kaart.

Op 27 mei 2014 nam de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

In de synthesememorie zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“1.Verweerder heeft de hoorplicht niet gerespecteerd vooraleer te beslissen, want verzoeker werd slechts ondervraagd door de Politie op 18.6.2014, wat strijd oplevert met art.41 Handvest Grondrechten en met een stricte toepassing art.42 septies Vw.

2.Verzoeker betwist niet alleen het “niet authentiek” zijn van het door C.D.B.V. onderzochte paspoort doch toont ook aan dat de betrokken dienst v/d Federale Politie onmogelijk het origineel paspoort kan onderzocht hebben, doch enkel een fotokopie die genomen werd door de administratie te Deurne; Bovendien had zijn geboorteakte, neergelegd bij Dienst Naturalisaties Brussel, onderzocht kunnen worden, geboorteakte zijnde een document dat geldt als de meest betrouwbare akte van burgerlijke stand om de staat van een persoon te bepalen.

3.Verwezen werd ook naar RS van de RvSt.(arrest nr.209.553 van 7.12.2010) om aan te tonen dat in casu geen frauduleuze intentie bestond, terwijl dat opzet noodzakelijk is om van fraude te kunnen spreken.

4.Tevens werd geargumenteeerd dat geen onderzoek noch evaluatie is gebeurd van de mogelijke impact op het privé- en familieleven van verzoeker (art.8 EVRM) terwijl uit een reeks stukken (meegedeeld aan DVZ op 4.9.2014) is gebleken dat wel degelijk sprake is van dergelijk door art.8 EVRM beschermd privéleven zoals de continue samenwoning met partner en met gemeenschappelijk kind, zijn tewerkstelling, zijn aankoop van een appartement etc.

NOTA met Opmerkingen verweerder:

1. Verzoeker werd inderdaad niet gehoord VOOR de beslissing doch ERNA, doch op grond van RS van het Hof van Justitie en van de RvV mag gesteld dat de beslissing niet onwettig is omdat verzoeker niet duidelijk maakt "welke elementen hij zou vermeld hebben indien hij gehoord werd voor dat de bestreden beslissing werd genomen"

2. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan fraude, in alle geval toont verzoeker niet aan dat het gebruikte paspoort authentiek is.

3. Op grond van art.8 EVRM kan verzoeker geen recht op verblijf op het grondgebied België claimen, mits de Vreemdelingenwet rechtmatig toegepast wordt, wat in casu het geval is. Er gebeurde een correcte feitenvinding.

REPLIEK Verzoeker:

1. Bespreking door verweerder geciteerde Rechtspraak:

Het arrest RvV nr.117.451 van 23.1.2014 verwijst hoofdzakelijk naar het arrest HvJ 10.09.2013, C-383/13 PPU dat een antwoord gaf op een prejudiciële vraag van de Nederlandse Raad van State in een zaak waar beslist was over de verlenging van de bewaring (vasthouding) van een illegaal in Nederland verblijvende vreemdeling zonder voorafgaandelijk deze persoon te hebben "gehoord" (toepassing art.15, lid 1 en 2 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Vast stond dat dit besluit tot verlenging genomen was in strijd met het hoorrecht. Het Hof stelde dat de nationale rechter de rechtmatigheid van dat besluit moet beoordelen aan de hand van "feitelijke en juridische omstandigheden" of de administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben indien aan de betrokkene de mogelijkheid van verweer was geboden. Terug naar af!

Concreet: welke verklaring heeft verzoeker op 18.6.14 afgelegd aan de Politie en zou deze de beslissing significant hebben beïnvloed?

*Vooreerst staat volgens dit stuk 2 vast dat verzoeker zijn identiteit bevestigde en ontkende enig vals document te hebben aangewend. Wat hij wel toegaf, is zijn deels gefingeerde identiteit in Nederland: "De man had me verder gezegd dat ik asiel moest vragen met een valse naam en valse geboortedatum ..." doch eenmaal in België besliste hij "dat ik deze keer mijn echte naam en echte geboortedatum zou gebruiken". In Nederland was bij aankomst nog maar 16 jaar, minderjarig en dus zeker nog meer beïnvloedbaar, in een compleet vreemd land.

*Verzoeker verwees ook naar het bekomen in 2008 van een Angolese geboorteakte, waarmee hij dan, na controle door de Angolese Ambassade en afgifte van een speciaal reisdocument, naar Luanda kon reizen in 2009 en er een paspoort én I.K. kon aanvragen en bekomen. Deze twee documenten werden dus op 18.6.14 aan de Politie Deurne overhandigd: "Het zijn de documenten die ik u overhandig". Verweerder heeft er dus onmogelijk kennis van gekregen voor diens beslissing van 27.5.14! Ze zijn dus ook niet onderzocht.

*De originele geboorteakte waarvan sprake "kan ik niet overhandigen gelet die bij DVZ Brussel ligt" (eigenlijk was het bij de Dienst naturalisaties te Brussel, waar een dossier in 2012 werd ingediend onder nr.2012/3519 – stuk 3). Deze geboorteakte – waarvan sommige auteurs stellen dat dit "de meest betrouwbare akte van burgerlijke stand is" (zie S.Dhondt, hierboven geciteerd) kon dus vrij gemakkelijk opgespoord en desgevallend onderzocht worden. Is niet gebeurd. Verzoeker had en heeft er geen copie meer van.

*Verzoeker werd tijdens deze 'post factum' ondervraging op 18.6.14 niet aan de tand gevoeld over het negatieve rapport C.D.B.V. alhoewel dit rapport decisief is geweest voor de beslissing.

Mogelijks had hij er de Politie kunnen op wijzen dat dit rapport gebaseerd moest zijn op het onderzoek van een COPIE van dat paspoort, vermits deze copie genomen was door de gemeentelijke administratie in Deurne, en niet van het origineel!

Opmerkelijk is dat verweerder zelf, ondanks de geciteerde RS, geen enkele poging doet de "feitelijke en juridische omstandigheden", die reeds in het verzoekschrift naar voor kwamen, te bespreken en zich beperkt tot: "Verzoeker toont zijn identiteit niet aan". De casus die door de RvV werd behandeld met arrest nr.117.451, geciteerd door verweerder, betrof een zeer verschillende problematiek (toepassing art.9 ter Vw. en de vraag of de medisch adviseur voorafgaandelijk de verzoeker had moeten onderzoeken en / of DVZ de betrokkene eerst had moeten horen) en lijkt moeilijk vergelijkbaar met onderhavig geval, al was het maar omdat art.9 ter zelf voorschrijft dat de verzoeker, naast het standaard medisch formulier, op eigen initiatief alle nuttige informatie aan DVZ overmaakt, zowel bij het begin als tijdens de administratieve afhandeling.

2. Verzoeker heeft willen aantonen dat het rapport van de C.D.B.V., basis voor de negatieve beslissing, aangetast is door gebreken en dus aanvechtbaar. Door het gebrek aan voorafgaandelijke verhoring, kan hij ENKEL nog voor de RvV zijn argumenten laten gelden, terwijl verweerder voorhoudt dat in een annulatieprocedure zoals de onderhavige, het toezicht van de RvV niet zover kan gaan dat deze zich in de plaats stelt van de overheid.

Aldus komt verzoeker in een situatie dat hij zou moeten bewijzen dat hij niet schuldig is aan fraude, negatief bewijs dat zeer moeilijk te leveren is, voor een rechter die slechts marginaal toezicht uitoefent....Dit nadeel had kunnen vermeden worden.

3.Art.8 EVRM: verweerder citeert enkele arresten van de RvS en van de RvV omtrent het verband tussen dit artikel (het recht op privacy en op een gezinsleven) en het recht op verblijf.

Zijn premisse is dat de vreemdelingenwet rechtmatig is toegepast, wat verzoeker betwist. Indien verzoeker niet na maar VOOR de beslissing was onderhoord, had hij kunnen aangeven als elementen in verband met zijn gezinsleven:

- *dat hij een gezinsleven had, met zijn partner en zijn kind Enella*
- *dat hij een vaste tewerkstelling had*
- *dat hij een appartement had gekocht etc."*

In casu voert de verzoekende partij aan dat ze had moeten gehoord worden alvorens dat er een bezwarende maatregel wordt genomen.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich *in casu* kan beroepen op artikel 41 van het Handvest, staat het vast dat de verzoekende partij in het kader van de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel had moeten worden gehoord alvorens ten aanzien van hem een bezwarende maatregel werd genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkingen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij niet werd gehoord alvorens dat zij de beslissing nam die een einde stelt aan het recht op verblijf. Zij vergoelijkt dit feit door aan te geven dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welke elementen zij zou hebben aangebracht indien zij gehoord zou zijn geweest alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Hierin kan de verwerende partij niet worden gevolgd nu uit de synthesesmemorie die de verzoekende partij in huidige procedure heeft neergelegd wel degelijk argumenten worden aangehaald die zij zou hebben aangebracht. Het betreffen zowel argumenten die slaan op haar vermeende nationaliteit, als op haar gezinsleven. *In casu* dient aldus vastgesteld te worden dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht niet is nagekomen door de verzoekende partij niet te horen alvorens zij een bezwarende beslissing nam, zoals *in casu* de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

De kosten worden ten laste gelegd van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 27 mei 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:	
mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU